

Peter HELLINGS

Neus- keel- en oorarts en academicus

Peter HELLINGS (43) houdt raadplegingen, opereert en geeft les in Leuven en Amsterdam. Hij doet baanbrekend onderzoek en zetelt in Europese organisaties. Ook heeft hij een even ambitieuze echtgenote en drie kinderen. „Het is een vorm van koorddans. En je moet opletten dat je er niet naast danst.”

‘Je moet durven te dromen. En als het nodig is, kunnen falen’

Jozefien VAN HUFFEL

Woensdag, negen uur. Terwijl Peter HELLINGS lesgeeft in het UZ Sint-Rafaël in Leuven, begint zijn oudste zoon aan zijn tweede dag als universiteitsstudent. Hij koos voor geneeskunde, in het spoor van vader en moeder. Voor hen lag dat in de lijn der verwachtingen. „Hij kent onze verplichtingen, maar vooral ook de voldoening die we uit het werk halen”, zegt Hellings. „En het meest voldaan voel ik me als ik een patiënt kan helpen. Nog steeds.”

– *Is het die voldoening die u richting geeft?*
Ik laat me leiden door inspirerende personen en verwezenlijkingen. Toen ik op het jezuïetencollege in Aalst zat, droomde ik niet van een carrière in de geneeskunde, maar ik bewonderde wel bepaalde artsen, om hoe ze hun patiënten bijstonden of zich jaren aan onderzoek wijdde. Ook internationaal engageer ik me in de voetsporen van mensen die een indrukwekkende bijdrage leverden aan mijn vakgebied. Je moet professioneel durven te dromen, hoog mikken om die dromen te verwezenlijken en soms ook kunnen falen.

Als ik een kans zie, grijp ik ze en daarin probeer ik ook doctoraalstudenten te stimuleren. Ik houd hun hand niet vast, maar geef hen de kans hun onderzoek op internationale congressen voor te stellen en samen te werken met de beste centra ter wereld. Als ik hier drie dagen een internationale cursus neuschirurgie geef, dan betrek ik de jongere collega's erbij. Ik wil hen stimuleren om de lat hoog te leggen en niet snel hun specialisatie af te werken en de praktijk in te stappen.

– *Botst uw ambitie met het gezinsleven?*

Mijn echtgenote studeerde ook geneeskunde. Ze is oogarts. We kozen bewust voor een specialisatie die met een gezin te combineren valt, waarbij je bijvoorbeeld geen nachten in de operatiezaal doorbrengt. We zijn beiden ambitieus, maar reizen nooit tegelijk naar het buitenland en weten heel goed dat we dat zonder een goede gezondheid en zonder de steun van familie en omgeving niet zouden kunnen.

Bij het ontbijt en het avondeten komen in een gezin belangrijke en minder belangrijke dingen ter sprake. Die momenten proberen we dan ook samen door te

Peter Hellings: „Aandacht voor verzoening, openheid en het wegnemen van stigma's, ik juich het toe.” © Frank Bahnmüller

brennen. Het leven gaat ontzettend snel. Onze kinderen wonen nog thuis en dat moeten we koesteren.

Ik greep tot nu toe de professionele kansen die zich aandienen en liet alle deuren open, maar dat eist wel een grote inzet die je misschien niet oneindig volhoudt. In dit e-mailtijdschrift wordt verwacht dat je over elke kwestie zowat onmiddellijk je mening geeft, dus zit je elke avond anderhalf uur e-mails te verwerken. Dat kan zwaar wegen.

– *Waar komt u dan tot rust?*

We wonen elke week de viering in de Universitaire Parochie bij. De zondagvoormiddag is het enige echte rustmoment in onze week. Ik hoor van collega's dat ze dan fietsen of wandelen, maar wat mij betreft zou dat alleen mijn lichaam ten goede komen en niet mijn geest. De vieringen van de UP zijn zinvol en verzorgd. Het kost ons als gezin geen moeite om onze *quality time* daar door te brengen.

Ik ben een sociaal beest. In de UP ontmoeten we jonge, gelijkgezinde gezinnen, maar ook met de ouderen sla ik graag

een praatje na de viering. Ik besef dat we bevoorrecht zijn dat we terechtkunnen in een dergelijke parochie. De homilie is er zelden zomaar een herhaling van de lezingen, maar altijd toegepast op het hier en nu. Er zijn zo veel actuele vragen te beantwoorden en het is waardevol om die in het licht van het evangelie te zien.

„Het kost ons geen moeite om onze *quality time* als gezin door te brengen in een goede viering”

– *Groeit u als gelovige zoals u als arts groeit?*

Ik groei dankzij gesprekken met anderen, bijvoorbeeld met bepaalde geestelijken. Mensen die met twee voeten op de grond staan en weten wat er leeft. Vandaag is het makkelijker om gelovig te zijn dan vijf jaar geleden. Paus Franciscus zet de deuren van het Vaticaan wijd open en dat

doet de kritiek afnemen. Ik denk dat ook veel priesters daar blij om zijn. Ze moeten minder vaak de lijn van het Vaticaan verdedigen. Aandacht voor verzoening, voor openheid, voor het wegnemen van stigma's – ik juich het toe.

– *Hoort geloofsoverdracht bij opvoeden?*

Opvoeden is aanwezig zijn én kinderen en jongeren in de hand houden waar ze dat nodig hebben. Soms moet je hen iets met aandrang aanreiken, omdat het echt nuttig is. Met een aantal ouders uit een vereniging namen we bijvoorbeeld het initiatief om onze oudere kinderen op vakantie te laten gaan met mensen met een beperking. In sommige gezinnen is daarover gemopperd, maar het bleek een enorm verrijkende ervaring. Jongeren hebben het moeilijk om problemen en verwachtingen te relativeren en leren dat door dergelijke ontmoetingen. Het werd dan ook een jaarlijkse traditie. Op een vergelijkbare manier vind ik de eucharistieviering waardevol. Het helpt jongeren groeien tot evenwichtige personen met een gezonde, open geest.